นิทานเวตาล .....เรื่องที่ 4

นำเสนอเมื่อ : 21 พ.ย. 2552

นิทานเวตาล เรื่องที่ 4

พระราชาวิรีกรมเสนเสด็จกลับไปยังต้นโศกอีกครั้งหนึ่ง และคว้าตัวเวตาลซึ่งสิงอยู่ในศพโดยปราศจากความหวาดกลัวถึงแม้มันจะกรีดเสียงร้องโหยหวนเพียงใดก็ตาม เมื่อจับมันได้แล้วก็ตวัดร่างมันขึ้นหาดบ่า เสด็จไปตามทางเดินอย่างเงียบ ๆ เวตาลเห็นพระราชาผู้เงียบอยู่ ก็กล่าวท้าลายความเงียบขึ้นว่า

"โอ ราชะ ข้าไม่ติดเลยว่าพระองค์จะมาเสียเวลาทำงานให้แก่อ้ายโยคีชั่วคนนั้น เพื่อประโยชน์อันใด จะว่าไปพระองค์ก็วู่ดีอยู่แล้วมิใช่หรือว่า งานที่ทรงทำนี้ยอมไร้ผลเปล่าโดยแท้ อย่างไรก็ดีหนทางยังอยู่อีกไกล ข้าคิดว่าข้าจะเล่านิทานสนุก ๆ ให้พระองค์ฟังสักเรื่องหนึ่งเพื่อคลายเหงาไปรดทรงสดับเถิด"

แต่ครั้งศึกศาปรรพ์ ยังมีนครใหญ่แห่งหนึ่งชื่อ โศภาวดี มีพระราชาแผ่นดินปกครองอยู่ทรงทนามว่า ศูทรกะ เป็นผู้ห้าวหาญอย่างยอดยิ่งในสงครามซึ่งไฟแห่งชัยชนะของพระองค์ถูกกระพือโหมให้เจิดจ้าด้วยพัดที่ไบกจากหัตถ์ของนางกษัตริย์ที่ตกเป็นเชยยเพราะสูเวมีทั้งหลายต้องพ่ายแพ้ในสงครามข้าคิดว่าแผ่นดินโลกนี้มีเกียรติมหาศาลในรัชสมัยของพระราชาของคนนี้โดยแท ทั้งนี้เพราะพระองคทรงบำเพ็ญบารมีมาโดยตลอด มิได้หยุดเวนแม้แต่สักวัน คุณธรรมของพระองคชนะใจแมกระทั่งแมพระธรณี ทำให้พระเทวีสิ้นบุคคลอื่นโดยสิ้นเชิง แมองคพระรามจันทรผูยอดเยี่ยมในวีรจริตก็ตาม

สมัยหนึ่งมีพราหมณ์คนหนึ่งชื่อ วีรวร เดินทางมาจากแคว้นมาลวะ เพื่อมาบันจำทำงานในราชสำนักของพระราชา เพราะทรูบกิตติศัพท์ว่าพระราชาผู้นี้เป็นผู้ไปรปรานคนกล้า ภรรยาของพราหมณ์ชื่อนางธรรมวตี และทั้งสองสามีภริยามีบุตรชายด้วยกันชื่อ สัตตวรร และบุตรสาวชื่อวีรวตี คนทั้งสามนี้เป็นครอบครัวของเขา นอกเหนือจากลูกนองซึ่งมีอีกสามคน วีรวรนั้นเหนื่อนกรัชโวที่ชีขาง มีอยางหนึ่งถือดาบ และอีกขางหนึ่งถือโล

ถึงแม้ว่าเขาจะรวมกันเป็นบริษัทอันน่อยนิดเท่านี้ก็ตาม เขายังกล้าเรียกร้องค่าจ้างต่อพระราชาถึงวันละห้าร้อยเหรียญทีนาร์ (เหรียญทองโบราณชนิดหนึ่งของอินเดีย) แต่พระราชาศูทรกะก็มิได้เกี่ยงงอน ทั้งนี้เพราะพลพระทัยในรุปรางท่าทางอันแข็งแรงของเขา ซึ่งตกลงจ้างเอาไว้แต่ก็ทรงพิศวงในพระทัยไม่หาย วาชาเอาเงินไปทำอะไรมากมายทั้ง ๆ ที่เขาก็เลี้ยงคนเพียงไม่กี่คน พระราชาจึงสั่งให้สายลับของพระองคติดตามดูพฤติกรรมของเขาอยางใกลชิด ควรมจริงปรากฏวาทุก ๆ วัน วีรวรจะตองเขาเฝ้าพระราชาตอนเชา ตอนกลางวันยืนยามอยูหนาประตูวัง มือถือดาบมั่นคง หลังจากนั้นก็กลับไปบาน จายเงินหนึ่งรอยทีนารแกภรรยาเป็นอาหาร และจายหนึ่งรอยเหรียญเพื่อเลี้ยผา วิเลปนะเครื่องลูบไลรางกาย และซื้อหมากพลู เมื่ออาบน้ำแลวเอาเงินหนึ่งรอยเหรียญไปบูชาพระวิษณุและพระศิวะ อีกสองรอยเหรียญสุดทายใชทำมุญแกพราหมณที่ยากจนที่กลามาทั้งหมดนี้คือการใชจายประจำวันจากเงินคารับจางหารอยเหรียญตอวัน หลังจากนี้วีรวรก็ทำการบูชายัญดวยเนยใส และทำพิธีอื่น ๆ อีก เสร็จแลวจึงรับประทานอาหาร เมื่อรับประทานอาหารเสร็จก็กลับไปอยูยามหนาประตูวังตามเดิมตลอดถึงเวลาค่ำดึนยืนถือดาบเปลือยอยู

เมื่อพระราชาศูทรกะได้ทราบเรื่องจากสายลับที่ปลีบได้ความว่า วีรวรเป็นผู้ประพฤติชอบธรรมดังนั้น ก็ทรงชื่นชมยิ่งนัก จึงโปรดให้จาบรุษหเล่านั้นยุติการติดตามวีรวร และทรงนิยมเลื่อมใสว่าเขาช่างเป็นคนดีนี่กระไร

วันหนึ่งอากาศร้อนจัด ดวงอาทิตย์แผดแสงแรงกล้าจนแทบจะทุนไม่ไหว และแล้วมรสุมใหญ่ก็เคลื่อนเข้ามาพร้อมด้วยเสียงคำรามกึกก้องในท้องฟ้า สายฝนกระหน่ำลงมาอย่างรุนแรงไม่ขาดสายทั้งกลางวันและกลางคืน แต่วีรวรก็ยังยืนนิ่งไม่สะทกสะท้านอยู่กลางห่าฝนที่ประตูพระราชวัง พระเจาศูทรกะทอดพระแนดเห็นในเวลากลางวันจากยอดมนเที่ยร ตรันเวลากลางคืนเสด็จขึ้นไปยอดมนเที่ยรอีกเพื่อดูวาขูวังอยูที่เดิมหรือเปลา จากที่นั้นพระราชาตะโกนลงไปวา "ใครยืนอยูที่ประตูวังนัน" เมื่อวีรวรได้ยินก็ตอบไปวา "ขาพระบาทเอง พระเจาข้า" พระราชาศูทรกะทรงนึกในพระทัยว่า "อา วีรวร เจาขาวเป็นขายที่เขมแข็งและจงรักภักดีตอขายิ่งนัก ขาจะเลื่อนเจาให้มีตำแหนงสูงขึ้นไปกวานี้" เมื่อพระราชาทรงคิดดังนี้แลวก็เสด็จลจากยอดมนเที่ยรเขาสู่สิรีไสยาและเขาบรรทม

ในวันรุงขึ้น เมฆดำในท้องฟ้าก็ยังหลังฝนลงมาอย่างรุนแรงตามเดิม ความมืดแผ่ขาวไปทั่วเหมือนจะบดบังไม่ให้เห็นสวรรค์อีกต่อไป พระราชาเสด็จขึ้นไปบนยอดมนเที่ยรอีกครั้งด้วยความสนใจใคร่รู ทรงตะโกนถามลงไปด้วยเสียงอันแจ่มใสว่า "ใครยืนเฝ้าหน้าประตูปราสาทหนัน" วีรวรก็ตะโกนขึ้นไปว่า "ขาพระบาทอยู่ที่นี่"

ขณะที่พระเจ้าแผ่นดินกำลังนึกชื่นชมของคุรักษ์ของพระองค์อยู่นั้น พลันได้ยินเสียงผู้หญิงร้องไห้คร่ำครวญมาแต่ที่ไกล เป็นเสียงโหยหวนเหมือนคนมีทุกข์ใหญ่ปีมว่าใจจะขาดรอน เมื่อพระราชาได้สดับดังนั้นก็บังเกิดความสงสารจับใจ กล่าวแก่พระองค์เองว่า "ในอาณาจักรของข้า ไม่มีใครถูกบังคับกดขี่ ไม่มีคนยากไร หรือมีใครเดือดรอน ก็ผูหญิงคนนี้เป็นใครเล่า จึงมาพิลาปร้าไหอยูแคผูเดียวในยามค่ำคืนเชนนี้" คิดดังนี้แลวพระราชาก็ออกคำสั่งแกวีรวรผูยืนอยูขางลางว า "ฟังนะวีรวร ขาได้ยินเสียงผูหญิงรองไห้ในที่ไกล จงออกไปดูวานางคือใคร และนางรองไหทำไม"

เมื่อวีรวรได้ฟังรับสั่งก็กราบทูลว่า "ข้าพระบาทจะไปสืบดู พระเจ้าข้า" แล้วออกเดินหา มือถือดาบกระชับแน่น มีกริชห้อยเอว คุ่อยต้อมมองเหมือนราวกยสศึดอมหาเหยื่อ มีแสงฟ้าแลบแวบวาบจากท้องฟ้าดูประหนึ่งแสงจากดวงดาของอสูรร้าย และเมื่อผนึงคกกรวดไปทั่วนิเลาก็ดูประหนึ่งกอนหินที่มันขวางปามาฉะนั้น พระราชาศูทรกะเมื่อแลเห็นองครักษหมูออกวิ่งไปแตผูเดียวในราตรีเชนนัน พระทัยของพระองค์เป็นหวง และเกิดความอยากจะรูเหตุการณเรื่องรีบเสด็จลงจากยอดมนเที่ยร พระหัตถ์กุมดาบวิ่งตามหลังไปติด ๆ แตด้าพงิ่งโดยที่เขาไม่ทันรู

วีรวรวิ่งติดตามเสียงคร่ำครวญไปจนถึงบึงแห่งหนึ่งอยู่นอกพระนคร ณ ที่นั้น ชายหนุ่มแลเห็นหญิงคนหูนั่งอยู่ในบึงกำลังเปล่งเสียงร้องไห้คร่ำครวญอยู่ นางแลเห็นชายก็กล่าวว่า "โอ ท่านผู้วีระ ท่านผู้มีเมตตา ท่านผู้มีโจอันกว้างขวาง ขอท่านจงช่วยเหลือข้าด้วยเถิด ข้าจะอยู่ได้อย่างไรเล่า ถ้าปราศจากท่านเสียแล้ว" ฝ่ายวีรวรผูซึ่งพระราชาแอบติดตามมาเงียบ ๆ ได้ฟังถอยคำของหญิงอีกก็กลาวตอบความสนเทหว า "เธอเป็นใครทำไมมานั่งคร่ำครวญอยู่ที่นี่"

นางได้ฟังก็ตอบว่า "วีรวรที่รัก ท่านจงรูเถิดว่าข้านี้แหละคือแม่นางธรณี และพระราชาศูทรกะนั้นเป็นนาถะของข้า น่าเสียดายที่พระองค์จะต้องสิ้นพระชนม์เสียแล้วนับแต่นี้ไปอีกสามวัน ข้าจะอยู่ต่อไปได้ไฉน และข้าจะหาใครที่เป็นที่พึ่งอันวิเศษสุดเช่นพระองค์ได้ที่ไหนเล่า ด้วยเหตุนี้แหละขาจึงเศราโศกและมานั่งคร่ำครวญสงสารตัวเองและพระราชาของคนั้นดวย"

วีรวรได้ยินนางกล่าวก็เกดใจ กล่าวละล่ำละลักว่า

"เรื่องเป็นเช่นนั้นหรือ โอ้พระปฤถิวีเทวี จะมีหนทางใดที่จะช่วยชีวิตของพระราชาไว้ได้เล่า เหตุใดพระโลกนาถจะต้องสิ้นพระชนม์ชีพด้วยเล่า"

พระธรณีนิ่งไต่ตรองอยู่ครู่หนึ่งจึงตอบว่า

"มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นที่จะพลิกผันชะตากรรมนี้ได้ และเจ้าผู้เดียวที่จะรับภาระนี้ได้"

เมื่อได้ฟังดังนั้น วีรวรก็รีบรับคำว่า "บอกมาเถิด พระแม่เจ้า บอกมาเรีย ๆ เพื่อข้าจะได้รับทำ ข้าเต็มใจทุกอย่างแม้จะต้องพลีด้วยชีวิตของข้าก็ตาม"

พระเมทณีได้ฟังก็กล่าวว่า "ใครเล่าจะกล้าหาญและภักดีต่อองค์พระภูมีเหมือนเจ้า จงฟังคำของข้าให้ดี วิธีที่จะช่วยพระนถบดินทร์ได้มีอยู่ทางเดียวคือ เจ้าต้องเอาลูกของเจ้าคือสัตตวรรสังเวยต่อพระแม่เจ้าจัณฑี (ผู้ดุร้าย หมายถึงพระอุมา มเหสีของพระศิวะในปางดุร้าย ซึ่งเป็นปางที่พระเทวีมาปรากฏพระองคเพื่อทำสงครามกับเหลาอสูรเหวานั้น นางก็เรียกวาเจามเกาลี) พระมหาเทพีผูหรงเกียรพระปีอจะทรงปรากฏพระกายตอหนูผูภักดีตอพระลูงและพรอมจะทรขชายโดเสมอ พระจัณฑีผูมีประทับอยูภายในวิหารที่อยูใกลพระราชวังนี้แหละ เจาจงทำอยางที่ขานะและพระราชาก็จะปลอดภัย และมีชีวิตยืนยาวตอไปอีกรอยปี ถาเจาจะปฏิบัติตามคำของขาโดยเร็ว ขาก็เชื่อแนวาพระชนม์ชีพของพระองคจะตรวงอยู แตถาเจามัวแตรีรอ ก็เชื่อเถิดวา พระราชาจะตองสิ้นชีวิตภายในสามวันนับแต่วันนี้เป็นตนไป

เมื่อพระปฤถิวีเทวีแจ้งให้ทราบเรื่องความลับดังนี้ วีรวรก็ให้คำมั่นสัญญาว่า "ข้าแต่พระเทวี ข้าจะไปดำเนินการเรื่องนี้โดยเร็วที่สุด" พระเทวีจึงให้พรว่า "ของจงสำเร็จเถิด" แล้วอันตรธานหายไป ถ้อยคำทั้งหมดดังแต่ต้นจนจบดังกล่าวมีได้วอดพ้นโสตของพระราชาไปได้ เพราะพระองค์แอบติดตามวีรวรมาอย่างลับ ๆ โดยที่วีรวรไมรูตัว

วีรวรกลับไปบ้านของตนอย่างรวดเร็วในความมืด ส่วนพระราชาศูทรกะก็มีความอยากรู้ว่าเหตุการณ์จะดำเนินไปอย่างไร ก็แอบย่องตามหลังชายหนุ่มไปติด ๆ โดยเขาไม่รูสึกตัว แลเห็นวีรวรตรงเข้าไปหานางธรรมวตีผู้เป็นภรรยาและแจ้งให้นางทราบว่า ตนได้รับคำแนะนำจากพระธรณีให้มาเอาบุตรชายไปสังเวยถอเจาแมกาลี เพื่อชวยชีวิตพระราชา เมื่อนางได้ฟังก็กลาวว า

"ท่านพี่ เรามีหน้าที่ต้องพิทักษ์พระชนม์ชีพของพระราชา จงอย่ารีรอเลย รีบไปปลุกลูกชายของเราเถิด และแจ้งให้เขาทราบด้วยตัวท่านพี่เอง"

วีรวรจึงปลุกลูกชายของตนให้ลุกขึ้น เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง และกล่าวว า "สัตตวรลูกรัก จงรู้เถิดว า ถ้าเจ้ายอมเป็นเครื่องสังเวยพระแม่เจ้าจัณฑี พระราชาก็จะรอดชีวิต แต่ถ้าเจ้าไม่ยินยอม พระราชาก็จะต้องสูญสิ้นพระชนม์ชีพภายในสามวัน"

สัตตวรรแม้จะเป็นเด็กก็ตาม แต่ก็มีความกล้าหาญอย่างยอดยิ่งสมกับชื่อ สัตตวรร ซึ่งมีความหมายว า "ผู้มีชื่อเสียงอันโดดเด่นเพราะความกล้าหาญ" เด็กน้อยจึงตอบบิดาว า

"ลูกจะสังเวยชีวิตเพื่อพระราชาเอง เพื่อจะได้ตอบแทนพระคุณของพระองค์ผู้ประทานข้าวปลาอาหารเลี้ยงชีวิตของพวกเรา ฉะนั้นจะต้องลังเลทำไม เอาลูกไปวางบนแท่นสังเวยของพระแม่เจ้าเถิด ขอให้ลูกเป็นผู้รับภาระอันนี้เพื่อความผาสุกของค์นฤบดีเถิด"

เมื่อสัตตวรรกล่าวเช่นนี้ วีรวรก็โล่งอก กล่าวว า "ลูกเอ๋ย เจ้าช่างสมเป็นลูกพ่อยิ่งนัก"

ฝ่ายพระราชาผู้สะกดรอยตามมาและแอบฟังอยู่ข้างนอก ได้ยินเรื่องราวโดยตลอดที่ทรงตื้นตันพระทัยนัก ทรงจำพึงแก่พระองค์เองว า "อา คนเหล่านี้มีความกล้าหาญเหมือนกันหมดโดยแท้"

วีรวรนำบุตรชายออกจากบ้าน ให้เด็กน้อยนั่งบนบา และนางธรรมวตีผู้กรรยาก็จูงลูกสาวชื่อ วีรวตี ติดตามมาด้วย พากันไปยังเทวาลัยของพระจัณฑี ฝ่ายพระราชาก็ติดตามมาดูเหตุการณ์อย่างกระชั้นชิด

ครั้นแล้ววีรวรก็อุ้มลูกชายลงจากบ่า และวางบนแท่นสังเวยของเทวูป เมื่อสัตตวรรถูกนำมาสู่เบื้องพระพักตร์พระเทวีก็มิได้มีความหวาดหวั่นแต่ประการใด กัมศีรษะลงอย่างนอบน้อม กล่าวว า

"ข้าแต่พระเทวี ขอให้การสังเวยศีรษะของข้าในวันนี้จงเป็นผลยังพระราชาศูทรกะให้ดำรงพระชนม์ชีพยืนนานถึงร้อยปีด้วยเถิด ขอให้พระองค์ทรงปกครองราชอาณาจักรด้วยความเกรียงไกรไร้ผู้ต้านทานเถิด"

เมื่อสัตตวรรกล่าวจบลง วีรวรก็เปล่งเสียงด้วยความยินดีว า "ดีละ ลูกของพ่อ" พร้อมกับชักดาบออกจากฝักฟันฉับลงไปที่คอของบุตรชาย แล้วนำไปถวายเบื้องพระพักตร์พระจัณฑีเทวี และกล่าวว า "ข้าพเจ้าได้สังเวยบุตรต่อองค์พระแม่เจ้าแล้ว ขอทรงช่วยให้พระราชารอดพ้นความตายด้วยเถิด"

ทันใดก็มีเสียงอุโฆษลอยมาในอากาศทำให้ได้ยินทั่วกันว า "สาธุ วีรวรเจ้าช่างเป็นคนซื่อสัตย์และภักดีต่อพระราชานี้กระไร จะหาใดเสมอเหมือนเจ้าก็ยากนัก เพราะการที่เจ้าทำการสังเวยต่อข้าด้วยชีวิตของลูกชายผู้ประเสริฐดังนี้ พระราชาศูทรกะจะมีพระชนม์ชีพยาวนานและอาณาจักรของพระองค์จะรุงโรจนสืบไปรัวกาลนาน"

ขณะนั้นเองนางวีรวตีบุตรสาวของวีรวรก็ลุกขึ้น ตรงไปสวมกอดศีรษะของพี่ชาย ซึ่งหาชีวิตไม่แล้ว สะอึกสะอื้นด้วยความรันทด และด้วยความทุกข์แสนศัลย์สุดที่จะทนทาน หัวใจนางก็แตกสลายลงขาดใจตาย พระราชาทรงเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้โดยตลอดจากที่ซ่อนของพระองค์

ทันใดนั้นนางธรรมวตีผู้เป็นภรรยาของวีรวรก็ลุกขึ้นกล่าวแกสามีว า "เราได้ช่วยเหลือพระเจ้าแผ่นดินและอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว บัดนี้ชามีบางสิ่งจะพูดกับท่าน ก็ตั้งแต่ลูกสาวของข้า แม่เป็นเด็กไร้เดียงสา ไม่รูอิไหนอิเหนอะไรด้วย ยังต้องมาตายเพราะความโศกเศร้าถึงพี่ชาย เป็นอันว าชีวิตของลูกทั้งสองของข้าก็สิ้นสูญไปแล ชีวิตของข้าจะมีประโยชน์อันใดอีกเลา ข้าเป็นคนโง่เองที่มิได้เสนอตัวเองเพื่อสังเวยตั้งแตแรกเพื่อความอยู่รอดของพระราชา ฉะนั้นขอให้ชาเชากองไฟตายพรอมกับลูก ๆ ด วยเถิด"

เมื่อนางปลงใจจะทำเช่นนี้ วีรวรก็ขัดไม่ได้ จึงกล่าวแก่นางว า

"นางผู้เป็นภัฏฎินี (หญิงผู้เจริญ หญิงผู้ดี) ของข้า ถ้าเป็นความประสงค์ของเจ้า ก็จงทำเถิด ขอความเจริญจงมีแก่เธอ ข้าวู้ว าข้าไม่อาจจะยับยั้งเจ้าได้ เพราะเจ้ามีความตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำเชนนี้ ข้าวู้ว าเจ้าจะทนทุกข์ต่อไปอีกไม่ไหวเพราะเมื่อสิ้นลูก ชีวิตเจ้าก็พลอยสิ้นสูญไปด้วย แตอยาโทษว าเป็นความผิดของตัวเองเลย เพราะเจาเองมิได้ถูกกำหนดให้ตองสังเวยชีวิต ตัวขาก็เชนเดียวกันที่จะตองสังเวย ถาม่ใช่ความประสงคของพระแมเจาที่ประสงคเผาะลูกชายของขาเท่านัน เจาจงคุยอยูที่นีกอน จนกวาขาจะจัดกองไฟสำหรับเจาตวยพืนหลานนี และทำรวลอมรอบมณฑลแหงชัยภูมิชีของพระแมเจาเสียกอน" วีรวรกลาวจบก็ลงมือทำจิตกาธาน (ที่เผาศพ เชิงตะกอน) และรวบัยมูมณฑลจนเสร็จเรียบรอย และวางศพลูกทั้งสองนกองพื น จุดไฟลุกโชติชวงดวยตะเกียง

นางธรรมวตีเห็นทุกสิ่งจัดเตรียมเรียบร้อยแล้วก็คุกเข่าลงแทบเท้าสามีกล่าวลำลา และหลังจากที่บูชาพระแม่เจ้าจัณฑีแล้ว ก็สวดมนต์และอธิษฐานว า "ขอให้สามีในปัจจุบันของข้าได้เปนจอกันอีกในชาติหน้าภพใหม่ และขอให้การสังเวยชีวิตของข้าจงเป็นผลเพื่อสวัสดิภาพของพระราชานั้นทุกประการ" กล่าวจนนางผูเลิศดวยคุณธรรมก็โผวางเขาหากองไฟอันชวงโชติในจิตกาธานซึ่งเป็นเปลวแลบเลียไปทั่วทุกทิศทุกทาง

ครั้นแล้ววีรวรบุรุษผู้วีระก็กล่าวแก่ตนเองว า

"เราได้ทำทุกสิ่งไปแล้วเพื่อการรอดชีวิตของพระราชา และทำตามที่เสียงสวรรค์ได้เป็นประจักษ์พยานรับรู บัดนี้เราก็ไร้ที่พึ่งให้แก่นายของเรา ผู้เราให้ชาวใหน้ำเรากินจนหมดสิ้นแล้ว บุญคุณสิ้นไดเป็นอันยุติ เดี๋ยวนี้เราก็เป็นอิสระแล้ว ประโยชน์อันใดที่เราจะยึดมั่นในชีวิตนี้อีกต่อไป การมีชีวิตอยูโดยปราศจากผูเป็นที่รักคือจูกนและเมียยอมไรคาสำหรับคนขี้ขลาดที่หนาที่จะตองกระทำอยางเรา ก็เมื่อเป็นเชนนี้ไยเราไม่สังเวยชีวิตที่เหลือยูนี้ให้แกพระทุรคาเทวี(เทวีผูเชาถึงยาก หมายถึงพระอุมาปางดุราย) เลา"

เมื่อคิดดังนี้แล้วเขาก็ก้าวเข้าไปยืนอยูเบื้องพระพักตร์ของพระเทวี และกล่าวโศลกถวายด้วยความนอบน้อมว า

"ขอเถียรติคุณจงมีแด่พระเทวีผู้ประทานมหิษาสูร (อสูรผู้มีร่างเป็นควาย เป็นอสูรร้ายกาจที่พระทุรคาต้องเสด็จมาปราบและทรงประหารมันได้ในที่สุด ด้วยเหตุนี้จึงทรงได้นามว า มหิษาสรมุรรทินี) ในบรรพกาล พระผู้ทำลายชีพของทานพรุรุ (ทานพ ชื่อรุรุ เป็นชื่อของอสูรชรีอทานพผูหนึ่งที่ได้รับพรจากพระพรหมและมีใจกำเริบ ยกทัพไปยู่ยี่สวรรค บรรดาหวยเทพตางก็หนีไปเฝ้าพระทุรคาหรือจัณฑี (มุเหสีพระศิวะ) ที่ภูเขาอัญชัน และทูลขอรอดไหชวย พระเทวีรู้งเสด็จมาปราบ อสูรรุรุ และทรงประหารอสูรตายเป็นพระบาท) โอ พระเทวีผู้ทรงตรีศูลเป็นเทพาวุธ ขอความรุงโรจนจงมีแดพระโลกมาตา ผูเป็นยอดแหงผูเป็นมารดาทั้งหลาย พระองค์เป็นผูนำความบันเทิงสุขมูลาวาสเทพ และเป็นผูทรงไวซึ่งโลกทั้งสาม ขอสิทธิศักดิ์จงมีแดพระองค ผูมีพระบาทอันชาวโลกทั้งมวลพึ่งกราบไหว พระเป็นที่พึ่งของสัตตวนิกรทั้งหลายผูมาพึ่งพำนักจึดเพื่อความหลุดพน ขอชัยจงมีแดพระองผูทรงพัสดราภรณ์ดูรัศมีแหงสูรยะ ผูขับโลดวามมีความวุรุวาขไหลเป็ไป โอ พระแมเจากาลี พระเทวีผูทรงสายประคำคือกะโหลกมนุษย และทรงประดับพระเศียรดวยกระดูกแหงสรีระ ขอนนัดชัยจงมีแดองคพระศิวา (มเหสีของพระศิวะ หมายถึงพระอุมา ทุรคา กาลี จัณฑี เควรี และอื่น ๆ) ขอทรงมีพระเกียรติยิ่งยืนนาน ขอพระองคทรงพอพระทัยในการสังเวยศีรษะของขา และทรงอวยพระพรให้พระราชาศูทรกะมีชนมายุยิ่งยืนนานเถิด"

หลังจากการกล่าวถ้อยคำดังนี้แล้ว วีรวรก็ตัดศีรษะของตนให้ขาดออกโดยพันด้วยดาบเพียงถันเดียว

พระราชาศูทรกะผู้เป็นสักขีในเหตุการณ์ทั้งหมด จากการแอบดูในที่ซ่อนของพระองค์ ทรงประหลาดพระทัย และรู้สึกงุนงงอย่างยิ่งจากภาพที่ได้เห็น ทรงเสียพระทัยยิ่งนัก ตรัสแก่พระองค์เองว า "ชายผู้ดำยิ่งคนนี้พร้อมด้วยครอบครัวของเขาได้ประกอบกรรมอันยากยิ่งเพื่อช่วยเหลือเรา กรรมอันนี้เป็นที่ที่เหลือเชื่อ ยากที่ใดร ๆ ในแผนดินโลกจะทำได้อยางนี้ และเขากระทำเพื่อเราโดยไม่มุงหวังการตอบแทนตักนิด ถาเรามิใครู้ถึงบุญคุณของเขา ความเป็นราชันยะของเราจะมีคุณคาอะไร เราก็ควรจะไม่แตกตางไปจากสัตว์ดัวพนี่ส โดยแท"

ดำริฉะนี้แลพระวีรราชาก็ชักพระแสงดาบออกจากฝัก เสด็จเข้าไปทาพระเทวี และกล่าวอ้อนวอนด้วยความนอบน้อมว า

"ข้าแต่พระแม่เจ้า ขอได้โปรดข้าด้วยเถิด โปรดประทานพรแก่ข้า ขอให้พราหมณ์เชื่อ วีรวร ผู้นี้ซึ่งมีพฤติกรรมเช่นเดียวกับชื่อของเขา ผู้เสียสละแม้ชีวิตเพื่อความอยู่รอดของข้า ขอให้เขาและครอบครัวจงกลับพื้นคืนชีวิตขึ้นมาเถิด"

เมื่อกล่าวถถาดังนี้แล้ว พระราชาเตรียมจะเชือดพระศอด้วยดาบอันคมกล้า ทันใดนั้น ก็มีเสียงลอยมาในอากาศว า "ช้ากอนราชะ ข้าพอใจในพลีของท่านแล้ว เอาเถอะ ข้าจะให้พราหมณ์วีรวรกลับพื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่พร้อมด้วยภรรยาและบุตรของเขา"

เมื่อได้กล่าวประกาศิตแล้วเสียงสวรรค์ก็หายไป ทันใดวีรวรก็คืนชีพขึ้นมาพร้อมด้วยบุตรชาย บุตรสาว และภรรยาของเขา พอเห็นคนเหล่านี้ฟื้นขึ้นมา พระราชาก็รีบวิ่งเข้าหาที่ซ่อนเร้น กำบังมิให้ใครเห็น ทรงจ้องดูภาพของคนเหล่านั้นด้วยความอัศจรรย์ใจ และมีอัสสุชลเปี่ยมปริ่มด้วยความยินดีเป็นล้นพ้น

ฝ่ายวีรวรเมื่อได้มีชีวิตอีกครั้งหนึ่ง มีความรู้สึกเหมือนคนตื่นจากหลับแลไปเห็นบุตรและภรรยาต่างก็ยังมีชีวิตอยู กีสับสนในจใไม่ทราบว าเกิดอะไรขึ้น จึงถามบุตรและภรรยาว า

"พวกเจ้ถูกไฟเผาไหม้จนเป็นเถ้าถ่าน แล้วกลับฟื้นขึ้นมาอีก เป็นไปได้อย่างไร ข้าก็เหมือนกัน จำได้ว าข้าตัดหัวตัวเองไปแล้วหลังจากที่เผาศพพวกเจ้า แล้วนี่ข้ากลับมีชีวิตขึ้นมาอีก นี่จะเป็นมายาที่หลอกตาข้าหรือไร หรือว าพระแม่เจ้าโปรดให้เรารอดจากตายด้วยความกรุณาของพระองค์ ข่างนาอัศจรรย์เสียจริง ๆ"

เมื่อได้ฟังดังนี้ภรรยาและบุตรจึงกล่าวว า "ที่เราได้กลับมามีชีวิตอีกครั้งนี้ คงจะเป็นด้วยอำนาจของพระเทวีบันดาลให้เป็นไประหว างที่เราหมดสตินันเอง"

วีรวรได้ครวญดูว าเรื่องคงจะเป็นไปอย่างที่คนเหล่านั้นพูด มิได้มีของสังยึกต่อไป จึงกระทำการบูชาต่อองค์พระจัณฑี แล้วพาครอบครัวกลับไปบ้านมีความยินดีว าตนได้ปฏิบัติภารกิจเสร็จไปแล้วตามปรารถนาทุกประการ และหลังจากที่พาบุตรภรรยากลับไปบ้านแล้วก็กลับมายืนยามหน้าประตูวังอันเป็นหนาที่ประจำของตนในราตรีนั้นนั่นเอง ส่วนพระราชาศูทรกะผูแลเห็นเหตุการณ์ทุกรุนโดยตลอดก็ออกจากที่ซอนแสดจึงกลับสูวังและขึ้นไปที่ยอดพระมนเที่ยร และตะโกนลงมาว า "ใครอยูหนาประตูนัน" วีรวรได้ยินก็กลาวตวยเสียงอันดังว า "ขาพระบาทอยู่ที่นี่พระเจาขา โอ ราชะ ตามที่ทรงมีบัญชาให้ขาพระบาทไปสืบเรื่องหมูยูผูนั้น แตนางไดอันตรธานไปตอหนาตอตาเมื่อขาพระบาทแลเห็นนาง ราวกับวานางคือรากษสี (นางกาษส หรือนางอสูรประเภทหนึ่ง) ตนหนึ่ง หาใช่เป็นคนธรรมดาไม"

พระราชาได้ฟังคำตอบของวีรวรก็ทรงประหวดูพระทัยมาก เพราะพระองค์เป็นผูตลดที่รูเห็นเหตุการณ์โดยตลอด ทรงจำพึงในพระทัยว า "จริงแท้ที่เดียวบุคคลผู้ประเสริฐ ล วนเป็นผู้ที่รูจักตนเองและควบคุมจิตใจได้อย่างลึกซึ้ง เหมือนทะเลอันกว้างใหญ่และลึกสุดหยั่งเพราะเมื่อเขาประกอบกรณียกิจอันหาใครเปรียบมิได้นั้น แทนที่เขาจะโออวดตนเอง กลับนิ่งเงียบไม่กลาวอะไรเลย" เมื่อทรงรำพึงดังนี้แล้ว พระราชาก็เสด็จลงมาจากยอดมนเที่ยรกลับคืนสูหองบรรทมและทรงพักผอนตลอดคืน

ในตอนเช้าวีรวรถูกดูามมาเฝ้าต่อหน้าประชุมชน พระราชาผู้ทรงมีพระทัยอันเปี่ยมไปด้วยความยินดีได้ตรัสแก่ที่ประชุมมูนตรีถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในเวลากลางคืนโดยตลอด ทำให้ทุกคนในท้องพระโรงตื่นเต้นกันมาก ครั้นแล้วพระราชาได้ประทานของขวัญอันล้ำค่าแก่วีรวรเพื่อเป็นเครื่องตอบแทนน้ำใจอันยิ่งใหญ่ คือทรงยกที่มนดนเวนเตวนลาฏะและกรรณาฏะให้วีรวรปกครอง หลังจากนั้นพระราชาของพระองค์คือ พระเจาวีรวรและพระเจาศูทรกะ ผูมีอานุภาพเสมอกันก็ปกครองดินแดนของตนด วยความสงบสุขสืบมา

เมื่อเวตาลเล่านิทานอันพิสดารสุดซึ้งจบลง ก็กล่าวแก่พระราชาดวิรีกรมเสนว า "โอ นฤบดี ในเรื่องที่ข้าเล่ามานี้ พระองค์ทรงเห็นว าใครเป็นผู้ที่กล้าหาญที่สุดในจำนวนคนเหล่านั้น ถ้าพระองค์ทรงทราบและไม่พูด คำสาปที่ข้าเคยกล่าวมาแล้วแต่ต้นก็จะประสบแก่พระองค์โดยแท้"

พระราชาได้ฟังถ้อยคำของเวตาลก็ตรัสว า "พระราชาศูทรกะนั่นแหละ เป็นผู้ที่กล้าหาญที่สุดในบรรดาคนทั้งหลาย"

เวตาลได้ฟังก็แย้งว า "คนที่กล้าหาญที่สุดมิใชวีรวรหรอกหรือ เพราะเขาได้ทำวีรกรรมที่ยากจะหาใครเสมอเหมือนในโลกนี้ และมิใชภรรยาของเขาดอกหรือที่กล้าหาญกว า เพราะเป็นแม่ที่ต้องทนเห็นลูกชายต้องถูกสังเวยไปต่อหน้าต่อตา และมิใชลูกชายคือสัตตวรรหรอกหรือ แม้จะเป็นเพียงเด็กเด็กกลาพลีชีพของตนเพื่อพระราชาและบิดาของตน นี้มิเรื่องกวาวีรกรรมอันยอดยิ่งดอกหรือไร ไฉนพระองค์จึงตรัสวาพระราชาศูทรกะเป็นผูกลาหาญยิ่งกวาคนเหลานั้นเลา"

เมื่อได้ยินเวตาลกล่าวดังนั้น พระราชาดวิรีกรมเสนก็อธิบายว า

"เจ้าอย่าพูดอย่างนั้นเผด็จ ก็วีรวรนั้นเป็นคนตระกูลสูง จะอยู่ในครอบครัวใดก็ตาม ว าตามจริงเขาต้องเป็นหัวหน้าที่มีความรับผิดชอบ รวมทั้งลูกและเมียของเขาก็เชนเดียวกัน ทุกคนก็ถือเป็นหน้าที่อยู่แล้วที่จะต้องสละชีวิตเพื่อคุ้มครองพระราชาของตน ในกรณีที่เกิดขึ้นนี้ นอกจากวีรวรจะทำตามหนาที่ผูกพันกับพระราชาแล ว นางผูเป็นภรรยานั้นเลาก็เป็นหญิงประเสริฐที่เคารพรักสามียิ่งชีวิต หลอนทำไปเพราะถือเป็นหนาที่ว าภรรยาจะตองดำเนินรอยตามสามีด วยใจภักดี สวนสัตตวรวผูเป็นลูกนั้นเลาก็เป็นเชนเดียวกับพูอและแมของตน ยอมทำตามพอแมดวยความรักและความผูกพันโดยแบบแผนเหมือนเสนตามที่ดีที่ชืนมาจากฝ่ายฉะนั้น ทั้งสองคนจึงมีเกียรติยศ เ

ที่มาwww.lokwannakadi.com/